

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή του Τυφλού – Πράξ. 16,16-34 (5/6/2016)

Ο δρόμος της σωτηρίας

Για την πρώτη επίσκεψη του Αποστόλου Παύλου επί Ευρωπαϊκού εδάφους, προκειμένου να κηρύξει το Ευαγγέλιο του Χριστού, μας ομιλεί το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Το Βιβλίο των Πράξεων διασώζει ότι ο Παύλος, ευρισκόμενος στους Φιλίππους της Μακεδονίας, θεράπευσε μία δαιμονισμένη γυναίκα, την οποία επιτήδειοι την χρησιμοποιούσαν προς ίδιον όφελος. Οι άνθρωποι αυτοί, βλέποντας ότι ο Παύλος έθιξε τα συμφέροντά τους, τον συκοφάντησαν στις Αρχές, ότι δήθεν διδάσκει διδασκαλίες ξένες προς τα ρωμαϊκά ήθη, με αποτέλεσμα ο Απόστολος των εθνών και ο μαθητής του Σίλας, να ραβδιστούν και να φυλακιστούν. Ακολουθεί η Θεία επέμβαση και απελευθέρωσή τους από τα δεσμά, γεγονός που οδήγησε τον δεσμοφύλακά τους στα πρόθυρα της αυτοκτονίας. Όταν, όμως, οι δέσμιοι Απόστολοι εμφανίστηκαν μπροστά του, τον καθησύχασαν και εκείνος αναγνώρισε στα πρόσωπά τους ανθρώπους του Θεού, από τους οποίους ζήτησε τον τρόπο της ψυχικής του σωτηρίας. Ο Παύλος του υπέδειξε να πιστέψει στον Χριστό, για να σωθεί ο ίδιος και η οικογένειά του. Ο καλοπροαίρετος δεσμοφύλακας τους οδήγησε στην οικία του, η οικογένειά του δέχθηκε το κήρυγμα του Παύλου και διά του Θεού Βαπτίσματος, έγιναν μέλη της πρώτης Εκκλησίας των Φιλιππών.

Το σημείο στο οποίο θα σταθούμε αφορά στον τρόπο της σωτηρίας, που κατά τον Απόστολο Παύλο είναι η πίστη στον Ιησού Χριστό. Άνευ της πίστεως στον Χριστό, είναι αδύνατη η σωτηρία. Η έννοια της πίστεως, στην εποχή μας, έχει χάσει το αυθεντικό της περιεχόμενο, αυτό που πρεσβεύει η Εκκλησία μας. Τείνει να εγκλωβιστεί σε έναν κλοιό προσωπικών αντιλήψεων και προϋποθέσεων ή να προσαρμοστεί σε ένα πλαίσιο υποκειμενικών κρίσεων. Με άλλα λόγια, ο καθένας δίδει στην πίστη δικό του περιεχόμενο, ξένο, πολλές φορές, προς την γνησιότητα της εκκλησιαστικής εμπειρίας. Όμως, «η πίστη δεν είναι ιδεολόγημα που πρέπει να υποστηρίξουμε, ούτε σκέψη που πρέπει να κατανοήσουμε, ούτε άποψη που πρέπει να παραδεχτούμε. Η πίστη δεν είναι συναίσθημα, ούτε ηθικός κανόνας, με τον οποίο πρέπει να συμμορφωθούμε, ούτε βίωμα που ψυχολογικά επιβάλαμε στον εαυτό μας, ούτε πάλι στόχος, που κατακτάται με ανθρώπινες προσπάθειες. Η πίστη είναι χάρις και ζωή και αλήθεια, που προσφέρεται, αναδύεται και αποκαλύπτεται. Είναι κάτι που δίδει ο Θεός, κάτι που φανερώνει τον Θεό»¹.

¹ Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής, «Άνθρωπος μεθόριος», σελ. 129

Από την άλλη, υπάρχουν κι εκείνοι που αρνούνται το γεγονός της πίστεως, ακριβώς επειδή η πίστη απαιτεί, συχνά, την υπέρβαση των λογικών μας δεδομένων και ξεπερνά τα όρια του αισθητού, καθώς μας μεταφέρει στους χώρους του υπέρλογου, του υπερβατικού, του υπεραισθητού. Στην κρίση των ανθρώπων αυτών, εφόσον η πίστη προσκρούει στη λογική, δε μπορεί να υπάρξει και να γίνει αποδεκτή. Είναι, όμως, έτσι; Η πίστη αντικείται στη λογική κρίση των ανθρώπων, εχθρεύεται όντως την λογική προσέγγιση των Θείων πραγμάτων, με κύριο την ύπαρξη και παρουσία του Θεού στη ζωή μας; «Το ότι η λογική δεν αποκλείει την θρησκευτική πίστη, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί του διαμετρήματος του Πυθαγόρα, του Αναξαγόρα, του Ηρακλείτου, του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη κ. άλ., με τη λογική έφθασαν ν' απορρίψουν τους μύθους και τις δεισιδαιμονίες και να δεχθούν την ύπαρξη ενός Θεού, υπέρτατου όντος. Έτσι, με τη λογική οδηγήθηκαν από τα βλεπόμενα στα μη βλεπόμενα: στον Θεό και στις ιδιότητές Του!»².

Ο Απόστολος Παύλος, όμως, σαφώς διδάσκει ότι δεν αρκεί μόνον η πίστη, για να επιτευχτεί η σωτηρία, έστω κι αν αυτή διακρίνεται από θεολογική ορθότητα. Στην Αποστολική διήγηση που ακούσαμε, μετά το κήρυγμα του Ευαγγελίου, από το οποίο προέκυψε η πίστη του δεσμοφύλακα και της οικογένειάς του, προχωρά στην ένταξή τους στην ζωή της Εκκλησίας, διά του Μυστηρίου του Βαπτίσματος. Με τον τρόπο αυτό, αποκαλύπτει πως η πίστη παραμένει ανενεργός και δεν οδηγεί προς τον σκοπό της σωτηρίας, όταν μένει εκτός του εκκλησιαστικού γεγονότος και δεν χαριτώνεται διαρκώς από την χάρη των ιερών Μυστηρίων. Δεν αρκεί δηλ. η πίστη· απαιτείται το Μυστηριακό βίωμα, η μετοχή στη ζωή της μετανοίας και εξομολογήσεως, κυρίως δε η συχνότατη προσέλευση στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, εκεί όπου η πίστη πραγματώνεται, ολοκληρώνεται και οδηγεί τον πιστό στην οντολογική κοινωνία και ένωση με τον Θεό.

Γίνεται αντιληπτό, ως εκ τούτου, αδελφοί μου, ότι οφείλουμε να διατηρούμε την πίστη μας ζωντανή και να την ανανεώνουμε διαρκώς μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, ώστε να μην εκφυλιστεί σε θεώρημα άνευ σκοπού και ουσίας, αλλά να καταστεί οδός σωτηρίας, διά της χάριτος των Ιερών Μυστηρίων. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

² Δημήτρης Τσινικόπουλος, «Το στοίχημα του Πασκάλ», σελ. 161